Ophørt

Den røde Krig.

Ungsocialistisk Organ.

Nr. 1. | 10 Øre pr. Nr. | Juni 1918. 21 | 1,25 Øre aarlig. | 1. Aargang.

En Krigserklæring.

—*—

I 4 Aar har vi levet under et uhørt og blodmættet Tryk af Historiens største Vanvid: Verdenskrigen.

Vi har oplevet 32 Krigserklæringer fra smaa og store Stater, hvis Statsmænd har set sin eller Statens Fordel i at slynge Landenes Befolkninger ud til Massemord i en Rækkevidde, som aldrig før er set.

Nu kommer vi med en ny Krigserklæring!

Lad os sige det straks: en Krigserklæring mod den sociale Tilstand, der afføder saadanne Frugter som Verdenskrigen, og al den dermed følgende Elendighed, mod aandelig Sløvhed og Fejghed; mod politisk Taskenspilleri og mod det, som er vigtigere, mod Arbejderklassens Inddragen gennem forskellige Partier og Retninger i det parlamentarisk — politiske Kævel, der truer med at fjerne os alt mere og mere fra Socialismen og dens Endemaal.

Stræben efter politisk Magt gennem politisk — parlamentarisk Spilfægteri, er den Blindgade, hvori Danmarks Arbejderbevægelse befinder sig. Vi skulde tage, som vor Opgave, gennem smaa, korte Artikler, at vise Vejen frem en til en socialistisk Opfattelse, en Opfattelse, der erklærer Krig mod al Udsugning, mod alt Tvangsvælde, mod al Forfalskning af Arbejdet og dets Plads i Samfundet, kort sagt: vi vil propagandere den frihedlige Socialisme, som vi her i Skandinavien kender under Navn af Ungsocialismen.

*

Vort socialistiske Oplysningsarbejde kommer til at præges af en bestemt fælles Stræben: Vi vil oplyse Arbejderne om, hvorledes et frit socialistisk Samfund, (der er den direkte Modsætning til Stats- (Tvangs) Socialismen) kan blive muligt og hvilke Forudsætningerne ere.

Og denne vor Stilling dikterer ogsaa Valget af Midler i Arbejderklassens Kamp for Socialismen. Den parlamentariske Taktik begynder nu at afsløre sig, som et Middel for Borgerklassen til at holde Arbejderklassen tilbage i Trældom; (hvilket Socialister som Mikael Bakunin, Peter Krapotkin, Johan Most, Domela Nieuwenheius og den ældre Liebkneckt har forudsagt for mange Aartier siden), og denne Afsløring er saa aabenbar, at der ikke behøves meget Tankebesvær for at fatte det. I dette Arbejde skulde vi med Eksempler, hentede saavel her hjemme som fra andre Lande, samle Materiale, der giver Arbejderne Mulighed til selv at dømme om, hvorledes det forholder sig.

Naar vi her kort siger, at vi i Stedet for den parlamentariske Vej vil fostre Arbejderne til virkelig socialistisk Kamp gennem socialistisk oplysende Artikler — saa siger vi dermed, at Ungsocialismen ikke er nogen Kamporganisation, thi denne maa dannes af Arbejderklassen selv, gennem deres økonomiske (faglige) Organisationer, gennem den Aand og Taktik, som Syndikalismen foregaar med. Men her i Landet har der i de sidste Aar manglet et socialistisk Organ, der frit og uhindret, uden Hensyn til Dagssituationen har kunne føre den frihedlige Socialismes Tale og teoretisk motivere den.

Nu er det her!

Parlamentarismen.

Borgeren: Du maa ikke slaa igen, før Du bliver Flertal.

Inden Verdenskrigen udbrød, var alle Mennesker Fredsvenner. Og de er det ganske sikkert endnu. Men det var ved dette Tilfælde, som ved saa mange andre, i Nøden svigter „Vennerne“. Hvem vilde risikere sit Liv af Venskab for Freden? En og anden Undtagelse. Saaledes var det ogsaa med Arbejderbevægelsen i de fleste Lande. Ogsaa den var „fredsvenlig“. Ad Helvede til med et saadant Venskab! Det er ikke Venskab, Freden har manglet, og det er ikke „Venskab“ til Freden, vi skal fremskabe. Vi maa fordre, at Arbejderorganisationerne bliver Freden selv, at Arbejderklassen staar som absolut Fjende til Militarismen. Naar Krig truer, maa Arbejderklassen i alle Lande føle sig som den angrebne, og ubønhørligt tage Kampen op mod Krigen, inden den har overmandet dem.

Vi er ikke Venner af Freden, lige saa lidt som vi er Venner med Socialismen — thi vi er **Socialister!**

Og paa samme Maade, som Arbejderklassen kan skabe et frit socialistisk Samfund, naar den har faaet Øjnene op for sin Magt, saaledes kan den ogsaa slaa en Pæl gennem Krig og Militarismen og fornagle den.

*

Da vi nu gennem dette Blads Udgivelse brænder vor Krigserklæring ind i Tidens gamle og møre Eg, saa er det altsaa ikke for at hidse Menneskene mod ildspruttende Kanoner, for at masakreres, ikke heller for at mobilisere en Voldshær, der gaar ud til Slagtning af andre Mennesker.

Vi tror overhovedet ikke, at man gennem at dræbe 10, 100 eller 1000 Mennesker kan gøre et Folk eller en Generation til lykkelige Mennesker, lige saa lidt som vi tror de Pessimister, der mener, at det er nødvendigt at udrydde alle Mennesker, for at Jorden skal blive et Paradis.

Men vi ved, at den Dag, Arbejderklassen maalbevidst og fast, klart bevidst om sin historiske Opgave og sin socialistiske Pligt rejser sig i hellig Indignation og Harme mod al Uret og Undertrykkelse, den Dag er Arbejderklassen uovervindelig, intet kan da hindre den i at realisere de Tanker og Idealer, der i Realiteten bærer hele Menneskehedens Lykke i sig, og som maa realiseres, hvis ikke de materielle Interesser skal forlede Menneskeheden til stadig at slaa hinanden ihjel.

Til den Dag vil vi føre den røde Krigs Tale, vi skal bestandig være Arbejderklassens socialistisk manende Samvittighed.

Redaktionskomitéen.

Ungsocialismen.

—*—

En Hilsen og Lykønskning til Danmarks Ungsocialister af C. J. Bjørklund.

—

Kampen for et Maal, et Ideal, som er et konsekvent tagen Afstand fra, et djærvt Brud med og Fornegtelse af hver Slags — Krati, Volds- og Herskerdømme, giver Individet uanede Kræfter, Spænstighed, Mod, Udholdenhed og sluttelig en fast Fortrøstning, Tillid og Haab om Idéens fremtrængende og endelige Sejr.

I disse Tider, da Europas Stater begaar de skændigste af alle skændige Voldshandlinger mod alt, hvad Frihed, Menneskelighed, Kultur og Ret hedder, er det vor Pligt og Skyldighed, alt efter bedste Evne, at fremføre vore Idéer om en Samfundstilstand, hvor der hersker Orden; men en **Orden uden Vold.** Med et Ord en Ordning, hvor Individet ikke er i mere eller mindre Grad udleveret til en Gruppe af Herskende, som til og med, hvad nu er Tilfældet, har Ret til Individets Liv.

Centralisation er Dumhed, siger Oskar Wilde et Sted. Nej, det er noget endnu mere. Centralisation er en Forbrydelse, en Forbandelse, en Skændsel.

Hvorfor?

Jo, just derfor, at Centralisationen — Statsmaskineriet, den nye Afgud, gør Individet til et Nummer, en Maskindel, et Menneske uden Selvansvar. Centralisation gør „Massen“ til Masse, til sjælløs Inventar, som i den „almene“ Interesse lader sig slagte ned Millionvis. Centralisationen betyder Landets, Distriktets, Herredets, Kommunens, Folkets, Individets Død.

Liberalismen, ren og uforfalsket, er det samme som Frihed og Ret til Udbytning og Undertrykkelse. Vi ser i vort Aarhundrede, det tyvende, Resultatet af Liberalismen, praktiseret siden „tredje Stand“ gennemførte Revolutionen 1789—1794.

Statssocialisme betyder uhørt Centralisation, Ordning **med Vold**, Undertrykkelse, Individualismens Død. Statssocialismen, strengt gennemført, betyder et uhørt Bureokrativælde, Lønsystemets Bibeholdelse, Uligheden helliget af os selv frivilligt, og alle Selvstændighedstendenser hos Kommune og Individ slaaet ned.

Ungsocialismen, som repræsenterer den fri Kommunisme, den frihedlige Socialisme, er den eneste Opfattelse, som fornægter Retten til Udbytning og Undertrykkelse, og samtidig stræber efter en Ordning uden Vold, en Ordning baseret paa Frivillighed, Solidaritet.

Ungsocialismens politiske Trosbekendelse er: **ingen har Ret til at herske over en anden.**

Ungsocialismens økonomiske Trosbekendelse er: **ingen har Ret til at udbytte en anden.**

Ungsocialismen stræber saaledes efter fuld politisk og økonomisk Frihed. Ungsocialismen er Modstandere af ethvert Lønsystem og ethvert Herskerdømme, hvilket Navn det end maatte bære.

Ungsocialismen er følgagtig, som ingen anden Lære eller Anskuelse, just en Arbejderklassens, just en Proletariatets Lære og Anskuelse.

Frihed og Fællesskab, Frihed og Kommunisme betyder Ungsocialisme. Derfor interesserer vi os mere for Sædvaneretten og Solidariteten, den gensidige Hjælps Ytringer, end for Autoritetstro og statslige Proklamationer.

Ungsocialismen vil bygge sit Samfundssystem nedefra og op, begyndende med Individet, Mennesket, Kredsen, Gruppen, Kommunen, Distriktet, Herredet, Landet, frem til Europas frie Føderation.

Der findes en Del statssocialistiske **Theoretikere**, som staar med det ene Ben i den frie Kommunismes, Ungsocialismens Lejr, med det andet i den statslige Kollektivismes Lejr. De kan ikke undgaa at anerkende vor Opfattelse. Men deres Standpunkt lider alligevel af Halvhed.

I Spørgsmaalet om Midler til at naa Maalet er vi Ungsocialister Tilhængere af den direkte Aktions Midler og propagandérer for **Revolutionen.**

Historisk Erfarenhed, Ansvar overfor Proletariatet og Socialismen, Kærlighed til Friheden, Idealet, Maalet dikterer os vort Standpunkt.

*

Kammerater! Lad os knytte en enig ungsocialistisk Broderlænke over hele Skandinavien. Tanken om interskandinavisk Samarbejde maa nu tage fastere Form.

Alles Sind er nu mere eller mindre i Oprør. Det er Brydningstider. Alt gærer og syder. Noget nyt vil bryde sig frem.

I alle Lande famler og søger Proletariatet efter nye Veje for at styre Kapitalismen, at dræbe Mammons Herrevælde. Landsraadsbevægelsen i Sverig, som jeg skal skildre i et andet Nr. af „Den røde Krig“ er et af disse Forsøg.

I alle, Unge og gamle Arbejdere i Danmark, som endnu vil noget, maa blive Sædemænd for Ungsocialismens humanitære Ideal.

Med Vilje af Staal, med glødende Entusiasme, med aldrig trættende Udholdenhed maa I alle blive Pionerer for Ungsocialismen.

Død over Tyranniet i alle dets Former!

Leve Friheden!

Leve Kampen for Ungsocialismen!

Menneskeaandens Revoltering.

—*—

Da Georg Brandes i 1871 laa syg nede i Rom, modtog han blandt andre et Brev fra en Oprører ved Navn Henrik Ibsen. I dette Brev udtrykte Ibsen sin Lede ved Tidens Stagnation, ved Politikernes Lapperier paa det Bestaaende og sluttede med Kraft saaledes: Nej, det er *Menneskeaandens Revoltering* det gælder, og dér skal De være en af dem, der fører an i Norden.

Menneskeaandens Revoltering. De Ord brændte sig ind i den unge Brandes' Hjærne. Han tog dem som en Indvielse. Og sikkert indeholdt de for Ibsen selv Kampens Program.

Men du unge Stridsmand, som frejdigt tager Kampen op for dit Lykkeideal, som ikke bøjer Ryg for den sædvanlige „Saadan-har-det-altid-været“ Moral, har du Tro paa, at Menneskeaanden lader sig revolutionere? Ja du har, for ellers var din Kamp meningsløs.

Du har maaske i triste Øjeblikke spurgt dig selv, om ikke Menneskeheden var lykkeligst i den Atmosfære af Forsørgelse og Forsikring, hvori man mere og mere neddukker den. Du har set, at Mennesker endog lader sig paatrykke de Maal og Idealer, for hvilke de skal kæmpe, du har lagt Mærke til, at Mennesker udtaler deres: Jamen vi maa nu bøje os for Loven, med en Mine af overlegen, gennem Erfaring erhvervet, Visdom. Og du har maaske tænkt, at Du var en enlig, ulykkelig Sværmer, der var kommen til Verden med et uharmonisk Sind, hvis største Fejl det var, at det higede efter Frigørelse.

Det er i saadanne Øjeblikke godt at erindre sig, at det egentlig var et Tilfælde, at du og jeg fik Øje paa Friheden, og at det altsaa er en lige saa stor Tilfældighed, at dette ikke blev beskaaret alle. Har det været muligt for dig selv at rette Ryggen og bekæmpe Ladheden, hvorfor saa ikke nære samme Tillid til dine Medbrødre.

Sidste Gang Menneskeaanden paa afgørende Maade blev revolutioneret, var det ikke de Rettænkende der gennemførte Kampen, men dem, hvem intet var betroet.

Læg Mærke til, at de første Mennesker, der — ifølge vor historiske Viden — satte sig imod det autoriserede Menneskemord, var nogle foragtede galilæiske Sværmere. Den Tids Rettænkende og vor Tids, deriblandt de galilæiske Sværmeres værdige Arvtagere ser med samme Medynk eller Foragt paa Trællen, naar han vover at tænke selv, dømme selv og handle selv.

Herskerens Tanke findes udtrykt i de Ord af Gothe

„Ved Ambolten ligner jeg Landet, ved Hammeren Herskeren og Folket er Blikket, som krummer sig i Midten. Ve det stakkels Folk, dersom kun vilkaarlige Slag træffer det, og Keddelen ikke tilsidst kommer færdig frem.“

Det er denne Tro paa nogle Faa's Ret til at bestemme Helhedens Skæbne, der har skabt alle Tiders Martyrier. Det er, som Tolstoj siger, i denne Tro Regeringernes egentlige Magt ligger. Nægt at lyde deres Bud, og de er med alle deres Instrumenter fuldkommen magtesløse.

„Tro ikke,“ siger Tolstoj, „at det er den russiske Regering alene der piner og plager Mennesker det gør enhver Regering, selv den mest demokratiske. Regering er Indbegrebet af alt ondt.“

Er det muligt, at denne skønne Jord er skabt af en Dæmon, der kun ønskede at se Menneskene trælle og lide? Er det tænkeligt, at vore Drømme kun er fostrede som Luftspejlinger paa en evig Ørkenvandring? Er det troligt, at den menneskelige Tanke, Frihedens eget Billede, kun skulde tjene til at smede vore Lænker endnu tungere for hvert Resultat, for hver Sejr over Naturkræfterne,

Nej, netop disse Umuligheder for vor Tanke og vor Tro er det, der hjælper os at fæste Lid til vore Drømme og at opelske det mest revolutionerende af alt: Menneskets Tro paa dets egne Lykkemuligheder.

C. Th.

Revelutionen, som kommer.

—✶—

Der arbejdes overalt i Verden for Revolutionens Sag. Ogsaa i Tyskland, Militarismens Land, udfører vore Kammerater et stort Stykke Arbejde i denne Henseende.

Vi aftrykker her et Opraab, som i mangfoldige Eksemplarer i den sidste Tid er spredt overalt i Tyskland. Maatte den Dag snart komme, da det militaristiske Tyskland kunde blive Revolutionens Tyskland.

„Tysklands Arbejdere og Soldater!

Kammerater! Mænd og Kvinder!

I 3½ Aar har Historiens frygteligste Krig raset. Blod har flydt i Strømme, Nød, Elendighed, Fortvivlelse, Ulykke og Gru hersker i Europa. Den ganske Verden lider af Krigens Rædsel. Europa staar foran den økonomiske og aandelige Ruin.

Fra den indtil Døden sønderrevne Menneskehed hæver sig det fælles Raab: Fred! Hold endelig op med de vanvittige hensigtsløse Myrderier! Brødre! Slut Fred og vend jer mod dem, som stadig ophidser jer til at fortsætte Krigen. Proletarer myrder Proletarer i Millionvis. Det Varselsraab, som en Gang har rejst Proletarerne til Sammenslutning er glemt. „Proletarer i alle Lande forener jer", er ombyttet med: „Proletarer i alle Lande myrder hverandre." Hvorlænge den vanvittige Tilstand skal vare, kommer an paa jer, Arbejdere og Soldater.

Brødre! Kammerater! Nu er det ikke Tiden til at strides om hvem, der bærer Skylden for dette sørgelige Drama, kaldet Krigen. Den internationale Kapitalisme er Skyld i og Aarsagen til Verdenskrigen. Men nu maa vi gøre alt for at skabe Fred saa snart som muligt, en Folkefred, en proletarisk Fred, en socialistisk Fred. Hele Verden længes efter Fred. Hele Verden vil Fred. I de neutrale Lande ser man med Gru og Forundring, hvorledes Brødre myrder Brødre. Man kunde aldrig forstaa, hvorledes Proletarerne kunde fjerne sig saa langt fra Klassekampens Vej.

Vi hilste med Glæde og Jubel den russiske Revolution. Det russiske Proletariats stolte Rejsning imod Zarismen og mod Krigens Fortsættelse var en flammende Appel til Proletariatet i alle Lande om, at Tiden nu var inde til at række hinanden Haanden ud over Skyttegravene.

Det russiske Folk, Arbejderne, Bønderne og Soldaterne vil Fred. Med Afsky og Gru har man i neutrale Lande set, at I tyske **Arbejdere og Soldater** uden Protest er draget mod det **revolutionære Rusland** for med Vaaben i Haand at myrde det russiske Proletariat, det russiske Proletariat, som intet højere ønsker end Fred.

I Solidaritetens Navn, i Socialismens og den proletariske Ærbarheds Navn raaber vi til Jer: „Betænk hvad I gør!" I drager ikke længer mod det zarristiske, men mod det frie Rusland, som vil have Fred. Som eders Brødre besværger vi jer: Besmuds ikke jeres Samvittighed med at undergrave det frie Rusland. Hvis der bor en Gnist af mandig Stolthed i jeres Bryst, da protesterer I imod at være Revolutionens Skarpretter.

Proletariatets Øjne er rettet paa jer. Aldrig vil man kunne tilgive jer, hvis I undertrykker det frie revolutionære Rusland og Finland. For en saadan Handling, at ødelægge den russiske Revolution, har I intet Forsvar; thi den russiske Revolution er den eneste Vinding, som det internationale Proletariat har at opvise i det forløbne Aar.

Brødre! Mænd og Kvinder! Tillad ikke, at den russiske Revoution bliver knust! Hvis I undertvinger det frie Rusland, som for enhver Pris vil have Fred, da vil I for alle Tider være stemplet som Mordere og Banditter.

Kammerater! Arbejdere og Arbejdersker! Soldater! Nu gælder det om for Proletariatet i alle Lande at slaa Imperialismen ned med alle Midler. Nu maa Løsnet virkeliggøres: Proletarer i alle Lande, forener jer! Det eneste Middel til at forhindre, at den herskende Klasse skal triumfere over Proletariatet, at den sorteste Reaktion sejrer: Det er Kampen mod de Herskende.

Kammerater! Benyt alle Midler i Kampen imod Reaktionen. Følg det russiske Proletariats Eksempel! Gør Revolution. Bryd Lænkerne, som binder jer. Føler I jer ikke stærke nok til at lave Revolution, benyt da Strejken, den økonomiske og politiske Sabotage! Grib til Terrorisme, som et Middel i Kampen for Fred og Frihed.

Kun gennem Kamp og atter Kamp, hensynsløs Kamp, er det muligt at gøre en Ende paa al den afskyelige Elendighed. Rejs atter Klassekampens Fane.

Gaa i Kamp og dø en Gang for jeres Sag, for Socialismens Sag i Stedet for jeres Undertrykkeres Sag, hvis det er nødvendig.

Dan en international Front mod den internationale Udbytterklasse.

Ned med de internationale Udbytter- og Undertrykkelsesbander!

Død over alle Kejsere, Konger og andre Folketyrenner.

Hævnens Time er slaaet!

Hævn over alle internationale Skurke og Banditter, som har foraarsaget Verdenskrigen.

Op Proletarer til Fælles- og Enkeltkamp mod Menneskehedens Plageaander!

Vend Geværet mod jeres Plageaander!

Til Kamp for Fred og Socialisme!

Leve Socialismen!

Leve den internationale sociale Revolution!"

Den ungsocialistiske Bevægelse

her i Danmark har de sidste 6—7 Aar ført et stille og tilbagetrukket Liv. Den har, trods den aandelige Rigdom i Ungsocialismens Idéer og Skønheden i dens sociale Ideal, levet et fattigt og armt Liv. Den har hverken haft Støvler eller Trætøfler paa Fødderne, derfor har den gaaet saa lydløst frem, at kun faa har mærket den, og er blevet opmærksom paa dens Værdi. Og maaske har den med Villie holdt sig stille, af Aarsager, som vi i Korthed skal angive.

I den Tid, at *Ungsocialismen* i Sverige og Norge har skaffet sig større og større Indflydelse blandt Arbejderne, og teoretisk skabt Klarhed om den revolutionære Socialisme, og gennem denne Propaganda skabt Muligheder og Forstaaelse for en syndikalistisk Kamporganisation, har vi her i Danmark gennemlevet en anden Udvikling, man kan maaske med Sorg sige, mere ensidig.

Agitationen for Syndikalismen indenfor den gamle Fagforeningsbevægelse, hvilken Vej der indtil videre vel er den eneste farbare, har i de seneste Aar været energisk og begynder nu at vise sporbare Resultater i en mere og mere mærkbar Forvandling og en vaagnende Forstaaelse af de revolutionære Tanker. Da dette anstrengende Arbejde en Gang var begyndt, og det viste sig, at alle Kræfter maatte forene sig paa et Punkt, for at naa et Resultat og et Gennembrud, meldte selvfølgelig ogsaa de for Ungsocialismen interesserede sig i dette praktiske Propagandaarbejde. Man kan vel sige, at de der har været Sjælen og Saltet i Fagoppositionens Arbejde frem til vore Dage, just har været præget af Ungsocialismens Verdensopfattelse og suget sin aandelige Næring deraf.

I dette Øjeblik er Syndikalismens Tanker gennem Fagoppositionens Arbejde en Faktor at regne med. Den har nu Raad til at undvære en Del af de revolutionære Kræfter, som der har været virksomme. Især da dette vil komme til at vise sig, at være til Gavn for en alt stærkere paakrævet Oplysning om de Principper, der ligger til Grund for den revolutionære Socialisme, en teoretisk Klarlæggelse og Udformning af vor fælles Anskuelse.

Det synes at være saa meget mere nødvendigt, siden man har set de sidst indtrufne Begivenheder, at Folk, der holder af at kalde sig for Tilhængere af den direkte Aktion, er gaaet med til at stille sig op som Kandidater til Tinge og ihærdigt deltaget i Valgarbejdets for Arbejderklassen saa farlige og søvndyssende Perioder.

Her har Ungsocialismen en stor og mægtig Opgave. Uhindrede af alle det daglige Livs praktiske Organisationshensyn kunde vi i vor Agitation og gennem vort Blad frit sige vor Mening om de forskellige socialistiske Taktik- og Principspørgsmaal, og derfor maa alle for Ungsocialismen interesserede nu slutte sig sammen.

Det er en nødvendig Livsbetingelse, at skabe Klarhed og Storsyn i Arbejderklassens Kamp, at opdrage den unge opvoksende Slægt til at forstaa den revolutionære Socialismes Tanker.

Just derfor kalder Ungsocialismen paa dig, Kammerat, der allerede har Forstaaelsen, at slutte dig sammen med os, saa at vi sammen maa kunne udrette et nødvendigt Stykke Arbejde for vore Ideer.

Maa Ungsocialismen herefter blive Ledestjernen, der paavirker og omskaber Arbejderklassen til et højere og friere Livssyn, da har Syndikalismen, den økonomiske Del af Arbejderklassens Befrielsesmiddel, saa meget lettere ved at udføre sit Hverv.

Ungsocialist.

I Sverrig har ved den sidst afholdte Session en uhørt Mængde Arbejdere afholdt sig fra at møde. I nordre Bohuslen har af 415 sessionspligtige 210 undladt at møde. I Strømstad har af 113 kun 50 mødt, og i Ljusdal har af 66 kun 6 — siger og skriver seks — mødt paa Session.

De unge svenske Arbejdere begynder at forstaa, paa hvilken Maade Militarismen skal ødelægges.

Grundloven.

—✱—

Danmarks Riges Grundlov af 1915 er akkurat det samme som den forrige af 1866, som den af 1849 og som alle Grundlove i Verden: **et Udtryk for Ønsket om at bevare det Bestaaende.**

De første 28 Paragrafer handler om Kongen. Og han hører i høj Grad med til det Bestaaende. Der staar om ham i Grundloven: Han er myndig fra 18 Aars Alderen. Han er arvelig. Han hører til den evangelisk-lutherske Kirke. Han har „den højeste Myndighed over alle Rigets Anliggende". Han er ansvarsfri og fredhellig. Han udnævner og afskediger sine Ministre (Hr. S t a u n i n g er altsaa ikke „vores" Minister, som de bilder os ind). Kongen udnævner og afskediger ligeledes „sine" Embedsmænd. Han erklærer Krig og slutter Fred. Han sammenkalder Rigsdagen. Han opløser Folketinget og eventuelt ogsaa Landstinget. Han giver Samtykke til Lovenes Ikrafttrædelse. Han [illegible] Lovenes Kundgørelse. Han udsteder Provisorier (for Tiden vader vi i Provisorier, men han har Gudskelov ikke erklæret Krig!) Han sætter sig imod Tiltale. Han benaader for idømt Straf. Og han slaar Mønt.

Her, efter den 28ende Paragraf, kan Læserne passende rejse sig op og istemme tre Hurraer for Kongen samt det lange.

De næste 37 Paragrafer handler om Rigsdagen. Ogsaa Rigsdagens Medlemmer slaar Mønt; det bliver lige 10 Kr. om Dagen, fri Bolig paa Christiansborg Slot, Adgang til Snapstinget og en Normal-Arbejdsdag paa 3 Timer. Saadan skulde man ha' det!

De næste 7 Paragrafer handler om Domstolene (fra Politistationen til Højesteret og Horsens Tugthus).

De næste 5 Paragrafer handler om Folkekirken (bare taalmodig, kære Læser, nu kommer der snart noget mere til os to!)

De næste 4 Paragrafer handler om Ejendomretten (og det rager altsaa ikke os, der ingen Ting ejer).

Men pas paa, nu er den der med Slav'et, li'som da Gothersgades Mølle brændte, og nu ka' Du godt sige Plirum! De næste 2 Paragrafer handler nemlig om **Retten til Fattigvæsenet.** Hvis vi ikke kan slaa Mønt, kan vi altsaa heldigvis komme paa Sognet. Plirum en Gang til!

(Det er kun af rent Ondsind, at vi her indskyder en Paragraf, som mangler, nemlig den om **Retten til Arbejde,** eller rigtigere om Ret til i det hele taget at være her. Men den sprang B o r g b j e r g over, som var det Runde Taarn. Grundlovens Fader har ikke kunnet se noget der, og saa sprang han over det.)

Den næste Paragraf handler om Trykkefriheden „dog under Ansvar for Domstolene" (Varde Galge). Der er i denne Paragraf indløbet en beklagelig Fejl, idet der staar: „Censur og andre forebyggende Forholdsregler kan ingen Sinde paa ny indføres". Som bekendt er der for Tiden indført en meget skarp Censur med Pressen. Men det har Grundlovens Fader ogsaa overset og oversprunget.

De næste 3 Paragrafer handler om Ret og Ikke-Ret til at danne Foreninger og være bevæbnede. Du maa absolut ikke deltage i „Opløb", men skal skilles ad og gaa fra hinanden, naar Politiet har raabt 3 Gange i Kongens og Lovens Navn.

Den næste Paragraf henviser til en Bunke særlige Love, hvorefter man, i Modsætning til den foregaaende Paragrafs Bestemmelser, maa gaa med Gevær, naar man er udkommanderet til Fædrelandets Forsvar. Geværet er obligatorisk, selv om man ikke ejer en Tomme Jord eller saa meget som et Hundehus af dette Fædreland.

Ja, saa er der ikke mere, fraregnet lidt Pilleri. Og her kan vi derfor passende lette os allesammen og raabe: Grundloven leve!

* * *

Vi har karakteriseret Grundloven som et Udtryk for Ønsket om at **bevare det Bestaaende.** Hver Linje i den giver os Ret heri. Vi kunde ogsaa sige, at Grundloven er tragikomisk, eller som det hedder: baade til at le og græde over. Det er nemlig paa en Gang latterligt og sørgeligt, at Socialdemokratiet har været med til at lave denne Grundlov. Man skulde jo tro, at Arbejderne var Idioter; og det er kun en ringe **Trøst, at til Gengæld er Kapitalisterne desto klogere. Oppe i Overklassen sidder nu alle Arbejdernes professionelle Politikere, og det er der oppe, at de har lavet Grundloven.**

Hvad er til syvende og sidst en Lov? Ikke andet end dette: Du kan ikke regere Dig selv, nu skal vi regere Dig! Bogstavelig talt alle Love kan føres tilbage til dette: **Magt over andre!** De fleste af dem handler direkte eller indirekte om den omtalte Ejendomsret, der altsaa ikke er andet end Overklassens Ret til at eje det hele og Underklassens Pligt til gennem Lønarbejde og Valgretten at hjælpe dem med at bevare det.

Men der er mange andre Beviser for Lovmageriets Usselhed. Lovene er kollektive og undertrykker altsaa den enkelte. Lovene er raa, thi de øver Tvang ogsaa imod dem, som er imod dem. Lovene lever paa den Løgn, at de er Flertalsafgørelser — som om det ikke er et lille Mindretal af Repræsentanter for den kapitalistiske-socialistiske (!) Alliance-Stat, der har siddet og vedtaget selve Grundloven med de 28 Paragrafer om Kongemagten og de 65 andre om deres egen dermed forbundne Magt! Lovene er Overtro, nemlig Overtroen paa Rigsdagens guddommelige Ret, efter at Folkene har mistet Overtroen paa Kongernes guddommelige Ret. Lovene er i den Grad taabeligt Menneskeværk, at hvad der er Lov paa den ene Side af en Grænse, kan være Lovløshed paa den anden Side. Lovene er uklare, for de kan fortolkes, vendes og drejes som en Vognstang, saa man aldrig ved, hvad Vej man kører med dem. Lovene er meningsløse, for der er saadanne Bunker af dem, at ikke en Gang Lovgiverne kan finde Rede i dem, men der maa uddannes Prokuratorer og Dommere — og de kan heller ikke finde Rede i dem. Lovene er Lap paa Lap, for de fleste Love ændrer, supplerer eller afskaffer andre Love, og det er vanskeligere at finde Retten i et Læs Love end at finde en Knappenaal i et Læs Hø; eller som en klog Mand sagde: der eksisterer saa mange Love, at ingen er sikker paa ikke at blive hængt! Lovene er endelig Politi, Fængler og anden kostbar Elendighed.

I et Opraab til Vælgerne før Rigsdags-Valgene i Maj 1913 hed det:

„De tre Aar, der er forløbne siden sidste Valg, har kun bragt faa gode Lovgivningsresultater, hvorimod der under vor Modstand (skal nu i 1918 læses som: vor Medvirkning. Red.) er gennemført en Række Love, der vil vise sig at være en Byrde paa det danske Folk."

Ja, vil Grundlovens Tilhængere indvende, saadan noget staar der maaske i et Oppositionsblad, der hører til de Magres og Misfornøjedes Fagforening. Nej, kære Venner, det har saamænd staaet i et Regeringsblad, der hører til Foreningen af Politikere, som vejer over 12,000 Kr. om Aaret. Det har staaet i „Social-Demokraten.

Midt i Vævet af Love ligger **Grundloven** som et Slags **Central.** Og i denne Central sidder Rigsdagsmændene som edfæstede Funktionærer. Man kan jo sagtens aflægge Ed paa Grundloven, naar man faar det godt betalt, har Plads i den paa Livstid, eller i alt Fald til man falder ned af Stolen af Alderdom. Fra Centralen gaar Traadene ud til alle Magt-Stationer i Landet. Man trykker paa en Knap, og Plirum! — Kapitalisternes Mølle slaar igen et Slav' med Vingerne og man faar Mel i Posen, bliver Bankrevisor, Aktionær, Direktør, Redaktør, Borgmester og maaske Minister, og kan gaa til Taffel med alle de fornemme Folk, som man har aflagt Ed paa at ordne Paragraferne for. Kære Ven, Du aner ikke, hvor nem Tosserne regeres fra saadan en Central!

Hvis Du spørger Minister S t a u n i n g, hvori da Hemmeligheden ved at regere ligger, saa vil han svare Dig med H ø r u p s berømte: Overskæg for sig, og Snot for sig! Eller han vil maaske benytte et gammelt Ordsprog, der siger, at det er ikke for Svin at komme i Cancelliet. Hemmeligheden ved at regere og Hemmeligheden ved Grundloven er den samme: **det Bestaaendes Opretholdelse.** De Store for oven og de Smaa for neden.

Men vi maa endda være taknemmelige. Regeringsorganet „Social-Demokraten" formaner os til det. Vær Du glad, at Du ikke kom for Ribe Ret, sagde Kællingen, da hun saa sin Søn hænge i Varde Galge.

I. I. Ipsen.

.... „Folkets Regering bliver altid direkte eller indirekte Taskenspilleri for Folket. Det bliver stadigvæk Mennesker som regerer Mennesker; Magten som gør Vold paa Friheden; den brutale Vold, som løser Spørgsmaalene i Stedet for Retfærdigheden; det er den forvænte Ærgerrighed, der anvender Tilgivelse og Selvopofrelse som Trappestige" .....

Proudhon.

Verdensfred
eller
Verdensrevolution?

—*—

Det synes som om Krigen ved sin sidste vanvittige Opblussen er ved at kulminere. Rundt omkring i de krigsførende Lande arbejdes der i Stilhed for at hidføre „Freden“, den diplomatiske „Fred“, Forstaaelses„freden“. Hvorved de forskellige Kapitalistgrupper i de krigsførende Lande vil holde op med at bekrige hinanden for i Fællesskab efter Fredsslutningen at udbytte Befolkningen, at konsolidere deres Stilling og organisere Modstanden mod den sig hastigt nærmende sociale Verdensrevolution, som er det store mene tekel, der rejser sig.

Enhver, der opmærksomt har studeret Verdenshistorien, ved sikkert, at enhver større Krigsperiode altid er blevet efterfulgt af en reaktionær Periode, hvor de Magthavende fik endnu mere Magt, hvor Staten endnu mere tyranniserede de enkelte Individer og al Frisind og Oprørslyst maatte for lange Tider ligge under i Kampen mod Reaktion og Tyranni.

I det nittende Aarhundrede er det saa tydelig at paavise disse reaktionære Perioder.

Napoleonskrigene efterfulgtes af Wienerkongressen, hvor Europas kronede Hoveder mødtes for at fuldbyrde Dødsdommen over den i 1789 paabegyndte Revolution, og igen at tilvejebringe „ordnede“ Tilstande i Europa. En af de betydningsfuldeste reaktionære Foranstaltninger, som i den nærmeste Tid blev gennemført, var den militære Værnepligt, hvis reaktionære Virkninger bliver undervurderet af de fleste. Den almindelige Værnepligt er Skyld i at Militarismen er gaaet Befolkningen i Blodet, at Disciplin — slavisk Underkastelse af de til enhver Tid styrende — har knægtet saa mange Individers Oppositionslyst, og er Skyld i, at det enkelte Individs Ret aldrig bliver respekteret, men bliver slaaet ned af Statens Magt. Den almindelige Værnepligt er den kapitalistiske Stats sidste Bolværk mod Proletárrevolutionen, og den er til syvende og sidst Skyld i, at Verdenskrigen har antaget de gigantiske Forhold.

Fra 1830 til ca. 1850 er igen en revolutionær Periode, hvori mange af Datidens Reformer fandt sin Løsning. I Danmark fik vi Grundloven af 1849, som for Borgerskabet betød et stort Fremskridt.

Fra 1850—1870—71 var igen for Europa en stor Krigsperiode og efterfulgtes af en Reaktion, som særlig gav sig Udslag i Forfølgelse af den vaagnende Arbejderklasses Talsmænd, en Forfølgelse, der vel stagnerede lidt i den Tid Arbejderbevægelsen gik over fra at være revolutionær til politisk-parlamentarisk; men som er genoptaget med fornyet Kraft i den sidste Snes Aar overfor den gryende ungsocialistiske og syndikalistiske Bevægelse.

*

Den nuværende Verdenskrig kan sluttes paa tre forskellige Maader. Enten ved, at den ene Magtgruppe fuldstændig besejrer den anden, hvad der i Øjeblikket er lidet sandsynligt, eller ved en „Forstaaelsesfred“, som en Del Kapitalister og Statsmænd i Øjeblikket ønsker, maaske mest af Frygt for et tredie Alternativ, *at Verdensrevolutionen skal afløse Verdenskrigen*, at Proletariatet rejser sig og kaster sine Lænker, vælter det „Samfund“ overende, som kun byder dem Sult, Savn og Slavetilværelse.

„Forstaaelsesfreden“ er Maalet for Demokraternes Anstrengelser; idet de alene ønsker Krigen sluttet for at fjerne den Nød og Elendighed, som altid følger med en Krig og som nu ved Verdenskrigens gigantiske Udstrækning er ved at antage en akut Karakter.

Vi Revolutionære anlægger et helt andet Synspunkt. Vel oprøres vi etisk og moralsk over Krigens Vederstyggelighed og over at Magten er sat i Rettens Sted; men vi ønsker paa det nuværende Tidspunkt ikke en „Forstaaelsesfred“, en Samling af Kapitalisterne i de krigsførende Lande, en Samling, der selvfølgelig som sin første Opgave vil søge at slaa Revolutionen ned, hvad vi maa kunne lære af de revolutionære Kammeraters Nedslagtning i Finland.

Vi haaber og tror, at Verdensproletariatet trods Chauvinisternes hæse Brøl, trods Politikernes snedige Intriger, trods Militarismens jernhaarde Disciplin, vil kende sin Besøgelsestid, vil indse, at virkeliggøres Revolutionen ikke i nær Fremtid, er Fremtidsudsigterne trods en snarlig Fred saa mørke som vel muligt.

Arbejderklassen skal bære og afbetale Krigens Gæld, skal genrejse et paa Falittens Rand værende Samfund og skal forsørge alle Krigsinvalider, Enker og faderløse, foruden at underholde den store Udbytterklasse, og selv om de syndikalistiske Kampmethoder har lært Arbejderne en hurtigere Maade at gennemføre deres Krav paa, maa det staa enhver klart, *at ligegyldig hvilken Kamptaktiv, der anvendes, opnaas der aldrig taalelige Levevilkaar under den kapitalistiske Stats Regime, alt bliver kun, saalænge Staten bestaar, Reformer.* Kun gennem den sociale Revolution, som Syndikalismen kan være med til at fremskynde og de syndikalistiske Kampmethoder er ikke et uvæsentligt Led i, kan Frihed og Retfærdighed virkeliggøres.

Det kan ikke nytte, at Arbejderklassen lukker Øjnene for Revolutionen, som det endelige Resultat af al Klassekamp. Vi maa, omend Vejen bliver trang, stadig stile der henimod, stadig holde Revolutionen op som Maalet for al vor Stræben.

Der arbejdes ihærdigt i alle Lande for at hidføre Revolutionen. Andetsteds i Bladet vil man se, hvordan tyske Revolutionære søger at faa de tyske Arbejdere og Soldater til at række Broderhaand over Landegrænsen til gennem Massestrejke og Revolution, ja selv gennem Terrorisme at styrte det bestaaende Samfund.

Det er ogsaa vor Pligt i de neutrale Lande at hjælpe til efter fattig Evne med det revolutionære Frigørelsesværk og ikke lade os skræmme af Forfølgelsen fra Regeringernes Side, en Forfølgelse, som bliver mere og mere hensynsløs og betjener sig af flere og flere Midler. Et nyt Overgreb her i Skandinavien er, at Brevhemmeligheden for de Revolutionære i Norge og Sverige er ophævet; alle deres private Breve gennemlæses af Politiet. Hvorvidt noget saadant finder Sted her i Danmark er ikke konstateret, men ingenlunde usandsynligt.

Arbejder og Kammerat! Har du indset den nuværende Stats Forbryderiskhed, vil du være med til, gennem din passive Holdning, at opretholde Uretfærdigheden, eller vil du tage aktiv Del i Revolutionsarbejdet i den røde Krig, hvis Sejr betyder Statens og Militarismens Undergang. Da vil Udbytningen være afskaffet og Produktionen rette sig efter Forbruget og ikke efter Profiten. Da vil al Statsgæld være „en Saga blott“ og alle Samfundets Medlemmer vil enes om at læge de Saar, som Krigen har skabt. Da vil ikke Arbejdstvangen, men Arbejdsglæden være den raadende. Da vil ikke Tyranni, men Frihed være det bærende Princip i Samfundet.

Arbejder og Kammerat! For dig

Jeg hader.

Jeg hader den Jord, hvorpaa jeg blev født,
Den Klode, hvortil jeg er bundet,
Hvor Trængsel og Sygdom, jeg stedse har mødt,
Og Trældom og Savn kun har fundet.

Jeg hader dig Samfund, hjærteløs raa,
Som du er, mens du langsomt strider
Om Livets Goder, der ranes af faa;
Mens Tusinder sulter og lider.

Jeg hader de Folk, som regerer vort Land
Og stedse staar Vagt, naar det gælder
At værne den rige, hovmodige Stand;
For hvilke vi Fattigfolk træller.

Jeg hader den snærpede Middelstandsflok,
Hvis Løsen for Livets Lykke
Er, at de i Pungen har nok
Til Føden og Hjemmets Hygge.

Jeg hader den dvaske Slavesjæl,
Som hutler sig frem gennem Livet,
Og ydmygt gaar som Tyrannernes Træl,
Blot en usselig Løn bli'r ham givet.

Ja! Jeg hader jer alle, som træller i Nød
Og af Fejghed ikke tør svare
Paa Tyrannernes Trudsler om Vold og Død
Igen med den selvsamme Vare.

Sophus Rasmussen.

kan Valget ikke være svært. Ønsker du fortsat Udbytning, fortsat Tyranni, fortsat Frihedsberøvelse i enhver Retning — eller ønsker du Revolutionen?

Vi Ungsocialister har taget vort Standpunkt. Meld dig i vore Rækker. Hjælp os i Arbejdet for den store verdensomfattende sociale Revolution.

Andreas Fritzner.

Magten korrumperer.

—*—

Den bolschevikske Regering forsøger at slaa Anarkisternes Propaganda ned ved Hjælp af Maskingeværer.

I.

En af de mest virkningsfulde Faktorer i den russiske Frigørelses- og Revolutionskamp har stedse været de anarkistiske Grupper. Om det gjaldt Propagandaarbejdet eller Gadekampen, har de deltaget livligt. Tilmed gamle Peter Krapotkin, Fyrsten, som for sine anarkistiske Meninger blev tvunget af den zaristiske Regering til at afstaa sine Rigdomme, vendte trods sine 80 Aar glædestraalende tilbage til Rusland. Og alle os, der saa Krapotkin, da han fra Kupévinduet vinkede Afsked til Venner og Bekendte for at tilbagelægge de sidste lange Dagsrejser ind i Rusland, hvor vel forstod vi ikke den Glæde, der straalede ud af hans Øjne, hvem følte sig vel ikke greben af dette Syn, den gamle Frihedskæmpe, som har anvendt hele sit Liv i den socialistiske Frigørelseskamp, rejste nu tilbage til det Land, hvori han blev født, hvis Magthavere adskillige Gange anstrengte sig for at slukke hans Livslys, og var nær derved (Se Krapotkin: „En Anarkists Erindringer"). Nu saa han sit lange Livs varmeste og inderligste Haab gaa i Opfyldelse.

Rusland, den sociale Revolutions Land.

Rusland i Færd med at gennemføre Socialismen.

Stakkels Krapotkin! Du skulde snart erfare, at hvis det russiske Zarvælde vilde slukke din Livsgnist, saa vilde den bolschevistiske Regering, Zimmerwaldisternes Repræsentanter, slukke din Sjæls Kraft gennem Censurens smudsige og oprørende Middel. Albert Jensen refererede i vort svenske Broderorgan „Brand" for en Tid siden et Brev, som Krapotkin har skrevet til franske Kammerater og hvori han meddeler, at han ingen Ting maa skrive.

Naar man véd dette, saa kommer Underretningen om, at Bolschevikregeringen har benyttet sin Magt over Tropperne til at føre dem mod de russiske Kommunistanarkisters Samlingslokale ikke saa overraskende. For dem, som allerede er klar over, at alle Regeringer, de maa være eller kalde sig saa radikale, de vil, altid til syvende og sidst, for ikke at faa sin Magtstilling sønderbrudt, tyr til Vold for at sætte sine Forslag igennem og undertrykke Oppositionen, for dem kom vel heller ikke Bolschevikregeringens Adfærd overraskende, da de Natten mellem den 11. og 12. April kørte Kanoner og Kuglesprøjter op mod Anarkisterne i Moskva og forsøgte at knuse dem.

Men det er en evig Skamplet paa den russiske Revolution.

Det er dyrtkøbte Erfaringer, de russiske Arbejdere faar; men saa lærer de vel saa meget grundigere, at hvis de vil have et menneskeligt Samfund, en virkelig Ordning, hvor alle har Ret til at have en Mening, saa maa de bekæmpe og afskaffe enhver Regeringsform. Den bolschevistiske Regering har, uden at ville det, oplyst de russiske Arbejdere om, at det Anarkisterne lærer om Regeringsmagtens Fordærvelse, er absolut rigtigt.

Paa samme Tid, som Industriens og Jordens Rigdom overgaar til de til Produktionsorganisationer omskabte Fagforeninger, ser vi, at just Regeringen optræder som en Hindring for en virkelig social Ordning, thi gennem denne Ordning vil Magten glide ud af Hænderne, og da kommer Kampen til at staa, ikke alene mellem Bolschevikregeringen og de kommunistiske Anarkister, men ogsaa mellem Regeringen og alle de i den produktive Virksomhed interesserede, forsaavidt det ikke lykkes den bolschevistiske Regering inden dette sker, gennem sin hovedløse Optræden mod de revolutionære Socialister at skabe Betingelse for en Kontrarevolution.

Ogsaa mellem Bolschevikerne og den anarko-syndikalistiske Bevægelse trækker det op til Storm, altsaa mellem de politiske og økonomiske Momenter i Revolutionen. I Samara har f. Eks. Anarko-Syndikalisterne gennem ihærdigt Arbejde trængt Bolschevikerne ud af Sovjetraadet (Lokalraadet).

II.

Hvorledes er Tilstandene i Rusland for Øjeblikket?

Paa dette Spørgsmaal kan sikkert ingen, hverken i eller udenfor Rusland give bestemt Svar. Og gennem Censurens Strenghed er det umuligt at faa korrekte Oplysninger og deraf danne sig en Mening. Men en Del slipper altid ud gennem de kinesiske Mure og vi skal med de Oplysninger, som staar til vor Raadighed, forsøge at give et Billede af Forholdene mellem de kommunistiske Anarkister og Bolschevikerne.

Det er bekendt, at saalænge Kampen stod mod Kerenskis Regering, kæmpede begge Retninger ved hinandens Side. Gordin, en af de virksomste Anarkister i Petrograd, beretter i det Blad, han redigerer „Burevestnik", om, hvorledes han selv to Gange er blevet blodigt mishandlet paa Newsky Prospektet, fordi han tog Lenin i Forsvar, da han blev anklaget for Spion. Men i fuld Forstaaelse med sin politiske Opfattelse har Anarkisterne ogsaa efter Lenin-Trotskys Ophævelse til Statsguder fortsat at agitere mod al Regering og for en anarkistisk Ordning. Deres Indflydelse blandt Arbejderne har været i stadig Stigning, de raader over flere Dagblade og har gennem Ekspropriation skaffet sig mellem 25 og 30 Paladser og Privathuse som Forsamlingslokaler.

Og den bolschevistiske Regering saa sig vel truede af denne Agitation, som blev drevet blandt Arbejderne og tænkte i Tide at slaa et Slag mod Bevægelsens Tilhængere og dermed slaa Agitationen ned.

At det ikke lykkedes, beror sikkert ikke paa manglende god Vilje.

Uden Tvivl har den bolschevistiske Regering selv leveret de bedste Argumenter til den Kritik, de har været udsat for. Saaledes har de i den sidste Tid for at styrke de statslige Institutioner, søgt at trække de borgerlige Elementer af Akademikertypen til sig som Medarbejdere. Og det ovennævnte anarkistiske Blad „Burevestnik" skriver med Henblik herpaa: „Har de ikke gennem sin ængstelige Politik, gennem sit Kompromisseri ødelagt Industrien, forringet Husholdningen? Har de ikke lukket Fabrikerne og kastet Arbejderne paa Gaden? Frembragt Hunger og Armod?"

III.

Den bolschevistiske Regering siger, at den blev tvunget til sine Voldhandlinger derved, at Anarkisterne var begyndt at organisere Styrtningen af dem. Endvidere kunde man ikke tolerere Anarkisternes Ekspropriationer, og for yderligere at forenkle Problemet, har „Folkets Dagblad" i Stockholm (som vil sælge sit Navn „Politiken" for 25,000 Kr.) meget indigneret paastaaet, at der blandt de ideelle Anarkister har indsneget sin Forbrydertyper, som arbejder under Anarkisternes Maske. Utroligt er det ikke, men den største „Forbrydelse" er vel Kritiken af den bolschevistiske Regering?").

Det er dog ikke længe siden, at Bolschevikerne stod som Opposition, uden at selv den daarligste Hukommelse kan berette om Telegrammet, som meddelte, hvorledes Bolschevikerne eksproprierede Paladser, ja, om jeg husker ret, til og med Ekszarens Elskerindes luksuriøse Palads, ligesom man eksproprierede Ammunition og Skydevaaben til den kommende Opgørelse. „Burevestnik" har let ved at sætte Bolschevikerne ved Skampælen. Bladet skrev fornylig med Henblik paa de nuværende Forhold: „Den bolschevistiske Regering tillader sig selv, hvad den forbyder andre. De tillader sig selv at besætte Paladser; de tillader sig selv at rekvirere Vaaben, men ikke Anarkisterne. Bolschevikerne har Monopol paa Røveri".

Maxim Gorkis Blad „Novoja Schisn" antyder endog, at Bolschevikerne vilde have fjernet Anarkisterne fra Hovedstaden inden de tyske Sendebud ankom. Anarkisterne har fra første Stund bekæmpet „Freds"-underhandlingerne i Brest-Litovsk, og man var bange for, at Anarkisterne skulde forgribe sig paa de tyske Sendebud.

Hvilke Motiverne end er, det er et frygteligt Ansvar, der falder paa Bolschevikerne gennem deres Angreb paa den sociale Revolutions konsekventeste Agitatorer.

Striden, som fremprovoceredes af den bolschevistiske Regering Natten mellem den 11. og 12. April i Mosva for at slaa Anarkisterne ned, ligesom 10 Dage senere i Petrograd, kommer til at staa som en evig Skamplet. De anarkistiske Idéers Forkæmpere blev for at mætte Bolschevikernes Magtbegær nedskudt og masakreret. De skal gennem deres Død tale til de russiske Arbejdere om det repræsentative Regeringssystems Forbandelse.

De 500 Anarkister, som indespærredes i Moskvas Fængsler og som har erfaret, hvorledes deres Kamp„venner" Bolschevikerne betragte Retten til at propagandere for den sociale Revolution, er sikkert ikke blevet „omvendte" til Bolscheviker. Men de har vel faaet praktisk Erfaring for, hvor sande deres Anskuelser var, at alle Regeringer, ogsaa de radikale, altid kommer til at bruge Statens Voldsmidler mod Indbyggerne.

De af Bolschevikerne inddragne anarkistiske Blade skal om de ikke paa ny kan udkomme, omskabes til smaa bidende Flyveblade; thi, hvis Propagandaen ikke maa føres offentlig, maa den grave sig underjordiske Gange, ligesom under Zardømmet og den skal virke saa meget sikrere. Thi ingen sidder mere usikkert end den, som sidder paa Voldets og Undertrykkelsens Bajonetter.

De zimmerwaldske Repræsentanter i Sovjet Regeringen har vist sig at være lige saa gode Undertrykkere af Kravet om Frihed og Brød, som Regeringskollegaerne i andre Lande, af borgerlig eller Højre-Socialdemokratisk Kaliber. Og det var maaske dumt at vente noget andet; thi „Zimmerwald" er jo i Grunden en radikal socialdemo-

kratisk Bevægelse af autoritær og centralistisk Støbning.

Men om de zimmerwaldske Meningsfæller i Danmark har mindste Gran af Ære i Kroppen, saa bør de hurtigst muligt overbevise sig om de Overgreb, som er begaaet, og som de Socialister de udgiver sig for at være, maa de være med til at sige til Meningsfællerne i Rusland: Stop nu! Ikke et Skridt videre! Revolutionen i Rusland, de frie Kræfters Spil indenfor Arbejderverdenen er for dyrebart til at ofres for Partiinteresser. Kuglesprøjter mod Arbejdernes Krav og Meninger er daarlige Argumenter.

Er man Socialist, saa vover man ogsaa at sige sig selv Sandheden; men det er dumdristigt af „Folkets Dagblad“ at tale om „Forbrydere“, „Skurke“ o. l.; thi Skældsordenen hæfter i saa Fald ved Bolschevikerne selv. De har tidligere udført og udføre endnu i sin Egenskab af Regering det samme, som man bebrejder Anarkisterne og skyder dem ned for.

Vi faar sikkert Anledning til at vende tilbage til denne Historie endnu en Gang.

Emil Manus.

Revolutionens Nødvendighed.

—*—

Der findes Tider i Menneskelivet hvor Nødvendigheden af et voldsomt Stød, en Omvæltning, som kan ryste Samfundet i dets Inderste, paatvinger sig fra alle Kanter. I saadanne Tider begynder alle Mennesker med Hjærte at sige sig selv, at Forholdene ikke kan fortsætte paa samme Vis; at der maa store Begivenheder til, som sønderriver Historiens Traad, som kaster Menneskeheden ud af de Hjulspor, hvori den var kørt fast, og fører den ind paa nye Veje mod det Ukendte, i Søgen efter Idealet. Man føler Nødvendigheden af en Revolution, en ubegrænset og uforsonlig, der ikke blot omstyrter en økonomisk Tilstand, baseret paa hjærteløs Udplyndring, Spekulation og Bedrageri, ikke blot kuldkaster et politisk System, baseret paa et Faatals Regering ved List, Intriger og Løgne, men som ogsaa forandrer Samfundet i dets intellektuelle og moralske Liv, smøger Forsumpningen af og fører de rene Lidelsers, Højsindets og de ædle Opofrelsers Vinde ind over Tidens lave og tarvelige Lidenskaber.

I vore Tider, hvor den hovmodige Middelmaadighed kvæler al Intelligens, som ikke knæler i Støvet for Ypperstepræsten, hvor den krybende Middelvejs tarvelige Moral dikterer Lovene, og Lavheden sidder i Højsædet, — i saadanne Tider bliver Revolutionen en Nødvendighed. Hæderlige Mennesker fra alle Samfundets Klasser kalder paa Stormen, at den maa komme med flammende Aandedrag og svide bort den Pest, som hærger omkring os, føre væk i sin rasende Fremdrift alle Rester af det Forgangne som tynger os, kvæler os, berøver os Luft og Lys, og til sidst give hele Verden et nyt Liv, en ny Aand, en ny Ungdom, en ny Hæderlighed.

Det er i saadanne Tider ikke længere blot et Brødspørgsmaal, der rejser sig. Det er Spørgsmaalet om Fremskridt i Stedet for Stagnation, om menneskelig Udvikling i Stedet for faareagtig Sløvhed, om Liv i Stedet for stinkende Forraadnelse.

Peter Krapotkin.

Religionen en Privatsag?

—*—

Den maalbevidste Kamp, Ungsocialisterne stadig har ført mod den moderne Overtro Kristendommen, har altid været Reaktionen en Torn i Øjet. Og man har anvendt alle mulige Midler imod den. Intet Vaaben har været for smudsigt, ingen Løgn har været for grov, ingen Forholdsregel for brutal, naar det gjaldt at værne den kære Kristendom.

Blandt alle de Vaaben, der har staaet til Raadighed for Magthaverne, har intet dog været mere lumsk end den lille, smukke Frase: *Religionen er en Privatsag.* Den lyder saa godt og saa retfærdig, og den er saa god at fange Bønder med. Socialdemokraterne lader sig ogsaa fange af den samme. De tager sig den til Rettesnor i deres Forhold til den herskende Religion.

Det er jo naturligt, at et Menneskes metafysiske Spekulationer bør være dette Menneskes egen lille private Sag, som ingen anden har noget at gøre med. Ligesom vore Drømme og Ønsker i alle andre Tilfælde. Og lige saa naturligt er det, at vi Ungsocialister mindst af alt vil begaa Vold mod Tankefriheden.

Tilsyneladende sker dette, naar vi proklamer: Kamp mod Religionen i alle dens Former — og deri har man haget sig fast ved Angrebene paa vor antireligiøse Propaganda.

Men det er kun *tilsyneladende*, at vor Propaganda gør Indgreb i Privatlivets Helligdom.

I Virkeligheden — og det skulde præges dybt i Eders Bevidsthed — er vor Strid mod Religionen en Strid *for* Tankefriheden.

Dersom et Menneske gemmer et Ønske, en Længsel eller en Anskuelse dybt i sit Bryst, eller han under loyale Former søger at bibringe andre Mennesker sin Anskuelse, eller han, uden at træde andres Ret for nær, søger at virkeliggøre sine Forhaabninger eller tilfredsstille sin Længsel, da respekterer vi dette Menneskes Ret til at faa alt dette betragtet som Privatsag, og vi lader ham i Ro arbejde for at naa sit Maal.

Men dersom han med Vold og Magt vil paatvinge andre sine Anskuelser, dersom han, idet han brutalt tramper andres Rettigheder under Fødder tilfredsstiller Krav, som gaar ud over andre, saa er det ikke længere en Privatsag, saa er det en Fællessag, og saa falder hans Stræben ind under almén Dom.

Hvad andet har vel Kristendommen gjort, end netop tvinge Mennesker og Stater ind under sit korskronede Scepter. Med Løgn og Bedrageri, Vold og List, med Mord og Brand har den tilsneget sig Magten i vore Stater.

Dens Meninger skal gælde som Rettesnor baade for Videnskab, Kunst og Moral. Dens Tjenere skal staa over al Kritik, skal være „Tabu“ for alt Folket. Og de skal have Ret til at blande sig ind i det inderste Privatlivs mest saarbare Forhold. Med Klumpfødder tramper de paa Enkernes Hjærte og med smudsige Fingre besmitter de Børnenes rene Sjæle.

Vi bliver næppe fødte, før de tvinger os til Daabens Verderstyggelighed støttede af Idiotiens Ærbødighed for gamle Sædvaner. I Undervisningsvæsenet har de sat sig til Rette og søger at gøre Sandhed til Løgn, ja tvinger en hel Flok af Lærere til at lyve mod bedre Vidende. Med Vin og Brød kroner de tilsidst deres Værk: at forgifte de unge Sind. Med fræk Formastelighed blander de sig endelig ind i de Unges Kærlighedsforhold og udbasunerer for Verden det, som burde være tvendes skønne Hemmelighed. Ja selv i Døden prakker de deres aandelige Godtkøbskrams tomme Ceremonier paa os.

Og til alt dette kommer, at vi alle skal underholde alle Kirkens paa Religionen snyltende Parasiter.

Og det skulde være en Privatsag?!

Nej, en Samfundssag er det, saa vist som vi alle tilhører Fællesskabet.

Og vor Kamp mod Religionen skal vare véd, indtil denne er forsvundet af det offentlige Liv, ja til Kristendommen kun staar tilbage som et mørkt Minde hos en frigjort Slægt og Jesusbillederne er forviste til et antropologisk Museum, hvor de hører hjemme sammen med alle de øvrige religiøse Rekvisiter.

Elis Høglund.

Krigen — den røde.

—*—

Gang paa gang har jeg iagttaget hvordan de unge er blit gamle. Gamle av sind, mugne og undfaldne. Og deres blade med dem. Her i Norge bærer de gerne næsen saare højt efter denne sørgelige forvandling. De føler sig aabenbart omtrent som disse smaa drenge, der for første gang sprader med sin cigar paa gaden. Saa „vokser“ renegaterne videre — frem til at blive smaatyranner, og i trofast efterlignen av de gamle ledere, som de har kritiseret saa længe og ihærdig, at deres egne navne har faaet en viss god klang blandt troskyldige arbeidere.

Men gang paa gang har jeg ogsaa set nye unge storme frem og besætte de fronter der var sveget og opgivet. Og en urokkelig tro giver dette stadig gentagne skjønne syn — Tro paa den røde krigs ret og dens endelige seier.

Idag da jeg hørte om eders, de danske ungsocialisters, bladforetagende, fyldtes atter min sjel av denne forvisning og glæde. Og tillad mig derfor, kamerater, at uttale mit ønske om lykkelig fremgang for eders blad.

De unge danske kamerater har i den senere tid verden over vakt dette samme store haab hos alle os længtende, som de russiske revolutionære i aartier har vakt og givet næring. De har — jeg tænker her særlig paa de danske militærnægtere — vist denne storhed og dette paagaaende mod, som i nutidens bitre strid er det eneste, der kan bryte brescher.

Verden maa bli ung og ny!

Utviklingen maa løftes langt væk fra de gamle skinner, som det er saa let at glide ind paa fra alle sider nu, men som fører helt frem til avgrunden. Dette kjæmpetag kan alene de unge og de yngste tage, — disse som ler de gamles modstand ihjel.

Hil eder, kjære unge!

Kampen er haard, men den modiges kampglæde staar i forhold dertil.

Kirkenes, 15.—5.—18.

Ellisif Wessel.

Protest.

—*—

Paa et Medlemsmøde i ungsocialistisk Forening, Vesselsgade, blev vedtaget følgende Resolution:

Til det russiske Folkekommissariat!

Den russiske Revolution er blevet fulgt med Interesse af alle revolutionære Arbejdere hele Verden over. Med Glæde og dybfølt Tak har vi set de russiske Arbejdere ofre deres Liv i Revolutionens Tjeneste for Arbejderklassens store Sag. Vi har set, hvorledes Revolutionen gradvis er gaaet fremad til at blive Arbejdernes Revolution og alle Verdens Revolutionære har stadig deres Øjne vendt mod Rusland og forventer, at Revolutionen bliver ført videre indtil at *den sociale Revolution er gennemført.*

Nu er der imidlertid sket noget, som vi danske Ungsocialister retter den *skarpeste og mest energiske Protest imod,* nemlig den Voldsdaad som Bolschevikregeringen har begaaet mod Anarkisterne i Moskwa i Midten af April Maaned og senere hen mod Anarkisterne i Petrograd. Den russiske Regering har med Vold slaaet ned de kommunistiske Anarkisters Forsøg paa at føre Revolutionen videre fremad og ladet dem raat og hensynsløst blive Ofre for Kanoner og Geværer nøjagtig ligesom deres Forgængere.

Idet vi i Anarkismen ser Virkeliggørelsen af et ideelt Samfund med Frihed og Ret for Alle, vil vi harmfuldt protestere imod Underkuelsen af Anarkismens Talsmænd, og en socialistisk Regering, som gaar i de

Borgerliges Fodspor, kan kun faa revolutionære Arbejderes oprigtige Foragt.

Ungsocialistisk Forening, København.

Literatur.

—*—

„Socialdemokraterne er Anti-Socialister" af J. J. Ipsen, Ungsocialistisk Forenings Forlag. 35 Øre. 64 Sider.

Hvad Ipsen her har ladet gaa i Tryk, er ikke tilfældige Indfald og Tanker, men Resultatet af 40 Aars Erfarenhed, erhvervede under periodevis livlig Deltagelse i Arbejderbevægelsen. Og enhver revolutionær Socialist, som læser Pjecen, udbryder uvilkaarlig: Men det er jo en gennemtænkt og sammentrængt Fremstilling af, hvad vi selv i vore bedste Stunder har tænkt og følt.

Pjecen er først og fremmest en ren socialistisk Kritik af Socialdemokratiet, og Forf. viser med mangfoldige Eksempler, hvorledes Socialdemokratiet har udskilt sig fra Socialismens Hovedtanker, og hvorledes den Taktik Socialdemokratiet anvender, fører os alt længere og længere væk fra Realisationen af Socialismens Endemaal: et statsløst, frit socialistisk Samfund; at Socialdemokratiet gennem sin saavel faglige som politiske Taktik forlænger Vejen og truer med at tilintetgøre al socialistisk og syndikalistisk Kamp for Federalisme og Frihed, gennem, som Forf. siger, „evig Klassekamp".

„Socialdemokraterne er Antisocialister" er et Skrift, der paa enkelte Punkter vækker Læserens Modsigelseslyst og derigennem skaber Lyst til selvstændig Tænkning, hvad der egentlig burde være al social Litteraturs Opgave. Den socialdemokratiske partitro og den parlamentarisk Interesserede bør have al Anledning, at bede Gud bevare sig for saadanne Skrifter, men alle revolutionære Socialister har Anledning til Glæde og bør love hinanden at hjælpe til at sprede den.

„Proletarens Kamporganisation" af Rudolf Holme. Norsk syndikalistisk Federations Forlag. Pris 50 Øre.

Holmes Skrift er en fortræffelig klarlæggende Undersøgelse af de faglige Kamporganisationers Former. Den Tanke, der gaar igennem Skriftet, og dets Argumentation viser os hvilken Betydning Organisations*formen* har for en økonomisk Kamporganisation.

Den fremtræder under Devisen: Direkte Aktion! Solidaritet.

Enhver dansk Arbejder med Interesse for den faglig-økonomiske Kamp skal i dette Skrift faa nye Argumenter for Syndikalismens Nødvendighed. Vi anbefaler det.

„Den største Fare". Fra Krigssocialisme til Stats-Kapitalisme. Af Ivan M...... Norges ungsocialistiske Forbunds Forlag. Pris 35 Øre.

Signaturen Ivan M...... (Martius) har i de sidste Aar beriget den skandinaviske syndikalistisk-socialistiske Literatur, hvilket er glædeligt.

Vi erindrer i denne Sammenhæng om hans paa svensk udkomne Skrift „Skandinaviens räddning", der ikke er mere eller mindre end et skandinavisk Revolutionsprogram, virkelighedstro og fuldt af Fakta. I „Den største Fare" behandler han Krigens økonomiske Realitetsbegreber, og klargør hvilke Farer, der kan komme af den nuværende „Krigssocialisme" som næste Afsnit, hvis Statsmændene faar Lov at bestemme Takten. Han har en Evne til klart og bestemt at formulere, hvad han vil have sagt, der ofte kan irritere, fordi man synes, at det er for direkte udslynget, i denne Tid, hvor man er vant til at Sandheden skal fremsiges i en Mængde Omskrivninger og fede Ord.

Det er et udmærket Stridsskrift.

„Kvinderne og Krigen" hedder en lille Pjece, skrevet af Ellen Thunell, udgivet paa Norges ungsocialistiske Forbunds Forlag. Pris 25 Øre.

Den tilsigter at sprede Lys over et af Krigens Problemer, der vel ofte med Uret overses, nemlig Kvindernes Lidelser under Krigen, og det lige saa vigtige om Kvindernes Stilling til Krigen.

Her er et Omraade, hvor vi her i Danmark ogsaa kunde udrette et stort Stykke nødvendigt Arbejde; vi maa først og fremmest oplyse Arbejderkvinderne om deres Pligter mod Socialismen og vor fælles Befrielseskamp. Og her har Ellen Thunell nogle fornuftige Ord at sige til vor Tids Kvinder. Et kan vi alle være enige om den nuværende Krig kommer til at fremskabe en fuldstændig Omvæltning af Kvindens Stilling i Samfundet, ligesom hendes Pligter for Øjeblikket kommer til at fremtvinge hendes Krav om Rettigheder. Den revolutionære Fløj indenfor Arbejderbevægelsen, i første Række de revolutionære Kvinder selv, maa holde sig dette for Øjnene og blandt Kvinderne udrette et mere intensivt Agitationsarbejde. Det kommer til at faa yderst farlige Konsekvenser, hvis vi lader ude af Syne hele den Hær af Arbejderkvinder, der efterhaanden kommer til at rykke frem ved Siden af Manden. Derfor maa alle Kvinder og Mænd hjælpe til at sprede „Kvinderne og Krigen"

Amatør.

Fra Ungsocialistisk partiets förlag, Stockholm, har vi faaet tilsendt:

De två världarna: Arbetarklassen och Syndikalismen. Deras egen sak och deras eget värk. 128 Sider stor. Pris 1,25. Med Forfatterens Portræt.

Til dette Skrift, der er en direkte Fortsættelse af Forf. tidligere Arbejde: „Syndikalismen, dess teori och väsen", skal vi senere komme tilbage med en udførligere Redegørelse.

Gnister.

—*—

Interskandinavisk ungsocialistisk Konference

har ungsocialistisk Forening i Vesselsgade 7 indbudt til. Det er Meningen, at Konferencen skal foregaa under de frieste Former, og dens nærmeste Opgave skal være at genopfriske Samarbejdet mellem Skandinaviens Ungsocialister. Man mener, at denne Konference, som forhaabentlig vinder Tilslutning fra *alle* ungsocialistiske Foreninger i Danmark, skal give Stødet til, at Samarbejdet optages paa en bredere Basis end hidtil. Konferencen skal afholdes i Læsestuen Vesselsgade 7 Lørdag d. 29. Juni Kl. 5 og fortsættes Søndag d. 30. Der bliver saa Lejlighed for Deltagerne at overvære Sommerstævnet i Søborghus Kro, som begynder Kl. 4.

Forslag som skal behandles paa Konferencen, bedes indsendt til Ungsocialistisk Forening, Vesselsgade 7, snarest, mærket „Konferencen".

*

Fængslet sluger.

En norsk Kammerat *Kr. Brungsli*, er idømt 6 Mdr.s Fængsel for Militærnægtelse. Brungsli udtalte i Retten, at han aldrig i Livet vilde deltage i Militærøvelser.

*

Aktion for 8 Timers Dagen i Norge.

Ifølge „Direkte Aktion" har Arbejderne paa ca. 20 Pladser gennemført 8 Timers Dagen ved direkte Aktion, idet de alle som en forlod Arbejdspladsen naar de 8 Timer var gaaet.

*

Kristelige Plattenslagere.

En Kammerat har tilsendt os en trykt Skrivelse, som afslører en karakteristisk K. F. U. M. Geschæft. Den lyder saaledes:

„Ordrup K. F. U. M. lykønsker i Dagens Anledning, og takker samtidig for Modtagelsen af den paatænkte Gave.

Jens Bondesen.
Formand.

Stenvinkel Svendsen,
Sekretær.

Bianco Erling,
Kasserer for „Fødselsdagsgrisen".

Det er en storartet kristelig Geschæft. Gullaschen N. N. har Fødselsdag. Han har ikke den mindste Tanke for Velgørenhed, uden maaske overfor sine gæve Svirebrødre. Men naar saa ovenstaaende Skrivelse arriverer, bliver han sikkert tiltalt af Frækheden og sender de kristelige Plattenslagere en af de Hundred- eller Tusindlapper, som han har stjaalet fra Folket gennem Aager og Spekulation i den herskende Nød. Thi de „Hellige" og Gulaschen har mange Berøringspunkter. De første svindler paa den aandelige Fattigdom, de sidste paa den økonomiske.

*

„...... Men Socialismen er ikke alene et politisk Spørgsmaal. Ej heller et økonomisk Spørgsmaal. Den er ogsaa et moralsk og kulturelt Spørgsmaal. Det er ikke alene Udbytningen Socialismen skal afskaffe, den skal ogsaa afskaffe Trældom og Tyranniet. Og det gør man ikke ved øjeblikkelig at efterabe den borgerlige Voldsinstitution Staten med sin Regeringsmagt. Socialismen maa afskaffe Staten og frigøre Mennesket. Socialismen maa opløse og sønderlemme dette Tvangsinstrument, for at Menneskeheden kan blive fri, og alle de skabende Kræfter, som ligger slumrende hos Folket kan slippes løs og skabe et Samfund, som staar højt over det gamle Samfund med større Lykkemuligheder.

Albert Jensen.

Udgivet af
Ungsocialistisk Forening, København.
Redigeret af en Kommité.

Redaktionens Adresse:
A. Fritzner, Valkyriensgade 9, 3. Sal.
København L.

Ekspedition:
Vesselsgade 7 St. København N.
Ansvarlig overfor Presseloven:
Andreas Fritzner.

Nationaltrykkeriet, Kbhvn.